

hun, som hun selv har fortalt, Brev fra en af Hovedstadens bekendte Præster, der jagde hende paa Sinde, at „Kvinden bør tie i Forsamlingerne“. Da gik Frøken Zahle ind i sit Lønkammer, beraadte sig med Gud og sin Samvittighed — og fortsatte derefter rolig sine Bibellæsninger. Senere har jeg aldrig hørt nogen, hverken Præst eller Lægmand, forarge sig over hendes Taler til Ungdommen.

Nu er der altsaa en ny Forklaring. Mon den ikke vil gaa samme Vej som de andre?

*Henny Fochammer (Hovedst.):*

At Kvinder skal kunne blive Præster, synes jeg er en saa selvfølgelig Sag, at det næsten ikke er værd at skrive om. Maa jeg for at vise, hvad Vanen betyder for Folk, fortælle Dem en lille Anekdote, jeg har fra den norske Unitarpræst, Kristoffer Janson. Han skulde engang i Amerika prædike i en Kirke, hvor der var en kvindelig Præst, og hvor de to nærmeste Præster i Omegnen ogsaa var Kvinder. Da han kom, sagde en lille Dræng forbavset til sin Moder: Kan Mænd ogsaa være Præster? —

*Marie Ilum (Polt.):*

Den store Meningsforskel, som har gjort sig gældende med Hensyn til Spørgsmaalet „Kvindelige Præster“, er mig ret uforstaaelig, for da Kvinden blev politisk ligestillet med Manden, maatte dette før eller senere ogsaa gøre hende til ligestillet med ham i „Adgang til Tjenestestillinger og Hverv“, det af Statsministeren fremsatte Lovforslag.... Og hvorfor stiller man sig fra kirkelig Side saa stærkt imod den teoretiske Side af Gennemførelsen af Princippet, naar man samtidig hævder, at Lovforslaget om Kvinders Adgang ingen Betydning vil faa i Praxis, fordi Indstillingen til Præsteembederne gaar gennem Menighedsraadene, som formentlig ikke vil indstille Kvinder, til Trods for, at der sikkert gives Kvinder, der kan udføre en Præsts ansvarsfulde Gerning lige saa godt som en Mand.

*Gyrithe Lemche (Hovedst.):*

Jeg mener at alle Skel bør slettes m. H. t. Kvinders Adgang til Embeder. Mændene vinder intet ved at have Forrettigheder i saa Henseende. Hvad skulde der være i Vejen for, at en Kvinde skulde kunne blive Præst, naar hun ellers har Evnerne og føler sig

kaldet dertil. Paulus' Ord, om at Kvinder ikke bør føre Ordet i kirkelige Forsamlinger, behøver slet ikke at sigte til saadanne kvindelige Prædikanter, som der nu er Tale om. Men forøvrigt havde man vel den Gang slet ikke tænkt sig Muligheden af at se en Kvinde paa en Prædikestol. Det kan man godt tænke sig nu.

*Anna Poulsen (Polt.):*

Mine Teorier om, at den gifte Kvinde kun i særlige Tilfælde bør beklæde en offentlig Stilling med omfattende Virksomhed, bevirker, at jeg finder det utænkeligt at se hende som Præst. Skal Degnen opamme Barnet, eller skal Præstinden gøre dette i Sakristiet før eller efter sin Prædiken? Min Mening er: Mandens Evner egner sig bedre til indgaaende Studier — vel at mærke til *den stadige Udnyttelse af disse* til Samfundets Bedste. Kvindens Evner henviser hende til at lede og styre Hjemmet og opdrage Børnene, mens hendes svagere Legeme og Nervesystem ikke tillader hende at udføre en Jurists, Kirurgs, Officers, endsi- ge en Præsts baade vanskelige og legemlig anstrengende Gerning.

*Wilhelmine Rerup (Polt.):*

Kvindelige Præster vil efter min Mening slet og ret være et Misgreb, en Uting.

Ingen savner dem; faa eller ingen ønsker dem! Deres Indtræden i det præstelige Samfund vil utvivlsomt give Anledning til yderligere Splittelse og Strid indenfor Kirken og nærmest virke som en Afkristning af Folket.... Vi moderne Kvinder er tilbøjelig til Selvovervurdering, glemmer ofte, at vi ikke har de samme Evner som Mændene, ikke deres stærke Fysik, hvorfor vi maa begrænse os for ikke at forløfte os, og Præstegerningen vil utvivlsomt blive en „Forløftelse“ for os.....

*Ingeborg Maria Sick (Polt.):*

.... At Kvinder kan prædike og øve Sjælesorg — undertiden fuldt saa godt som Mænd — er vel en Kendsgerning, og der er jo heller ingen, som falder paa at hindre dem dæri. Adskillige Kvinder — blandt dem ogsaa jeg selv — har i vore Dage talt, ikke blot i Menighedshuse, men endog i Kirker. Fra Præsteindvielse er og bliver de dog udelukket i den kristelige Kirke.

.... Man kan finde det beklageligt, om man vil! Men et er vist: Faar vi

Præstinder i vor hjemlige Kirke — og der er allerede indlemmet saa meget forvirrende i den, at det vel næppe er udelukket — da har vi selv dermed indrømmet den *katolske Kirke* et umaadeligt Fortrin fremfor vor.

— — —  
Vi bringer sluttelig en Artikel, som er tilsendt os fra et af vore Medlemmer, der tillige er Præstefrue.

## Kvindelige Præster.

— o —

Naar der er givet Kvinder Adgang til at studere Theologi ved vort Universitet, maa det vel ogsaa være Meningen, at man vil give dem Adgang til at øve Præstegerning.

Er det først ved Lov tilladt Kvinder at søge Præsteembede, kan de søge saadanne, ikke før, og det vil da vise sig, om der er Menigheder, der ønsker at bruge dem. — Naar vi i stort Tal bruger Kvinder paa Missionsmarken, hvorfor skulde vi saa ikke kunne bruge dem her hjemme som Præster? Jeg er sikker paa, at mange Kvinder har mindst lige saa godt Greb paa Sjælesorg som Mænd, og skulde en kvindelig Theolog ikke ligesaa godt kunne døbe et Barn i Kirken, som *enhver* Kvinde kan døbe et Barn hjemme, hvis Barnet er døds- sygt? — Ja, saa er der Altertjenesten; men hvorfor mener man dog fra visse Sider, at en Kvinde ikke kunde foretage den?

Jeg hørte for nogle Aar siden i en Forhandling om dette en af vore Præster sige — efter at der var faldet mange Indvendinger: — „Ja, jeg tror, at Kvinder i Almindelighed vil kunne foretage Altertjenesten kønnere og finere end Mænd — vi Præster gør det for det meste ikke saa kønt, saa der er noget at være stor af.“ Det var altsaa en Mand, der udtalte dette.

Hvorfor skal dog Kvinder, med Sind og Sjæl optaget af at virke for Guds Riges Sag, ikke ogsaa have Lov at gøre det som Præster? Min første store Sorg over at være født Kvinde fik jeg netop, da jeg som lille Pige fik at vide, at fordi jeg var Kvinde, kunde jeg ikke blive Præst. Nu da der er gaaet c. 35 Aar siden den Tid, og Folks Tankegang i mangt og meget har forandret sig, forbavser det mig,